

offeramus, ne fides christiana tãq̃ necetur in nobis . si
parcentes corpori negemus deum . Vel illud quod
per cauernę angustias coartatus . deposita ueteri tu
nica, uestes nouas accipere dicitur . quantum concinît
ad imitandam ipsam serpentis astutiam . exuendumq̃
veterem hominem sicut apostolus dicit . ut induamur
nouo . & exeundum per angustias dicente dño . intrate
per angustam portam . Vt ergo noticia naturę serpētis
illustrat multas similitudines . quos de hoc animante
scriptura dare consueuit . sic ignorantia nonnullorum
animalium . que non minus per similitudines cōmemo
rat . impedit plurimum intellectorem . sic lapidum . sic
herbarum . uel queq̃ tenentur radicibus . Nam et Car
bunculi noticia quod lucet in tenebris . multa illuminat .
etiam obscura librorum . ubicũq̃ propter similitudinē
ponitur . & ignorantia Berilli . uel adamantis . claudit
plerumq̃ intelligentię fores . nec aliã ob causam facile
est intelligere . pacem perpetuã significari oliuę ramu
lo . quem rediens ad arcam columba pertulit . nisi quia
nouimus & olei lenem contactum . non facile alieno
humore corrumpi . & arborem ipsam frondere perenz
niter . Multi autem per ignorantiam yfopi dum nesciūt
quam uim habeat . uel ad purgandum pulmonem . uel
dicitur ad saxa radicibus penetrãda . cum sit herba bre
uis atq̃ humilis . omnino inuenire nō possunt dictum .
Asperges me yfopo & mundabor . Numerorum etiam
imperitia . & musicarum rerũ ignorantię . multa faciūt
non intelligi . translate ac musice posita in scripturis . de
quibus quando de singulis disciplinis disputabimus .
apertius edisseremus . de ambiguis nunc dicturi .

DE AMBIGVIS SIGNIS QVOMODO

CONSTANT.

Ca. XI.

Mbigitas autem scripture aut in ybis p̃priis
est . aut in translatis . sed cũ uerba propria faciūt

q

ambiguam scripturam, primo videndum est, ne male distixerimus aut pronūciauerimus. Cum ergo adhibita intentio incertum esse prouiderit, quomodo distinguendum aut quomodo pronūciandū sit, consulat regula fidei, quam de scripturarum planioribus locis & ecclesie autoritate percepit. Quod si ambigere uel etiā omnes si plures fuerint partes ambiguitatis, secundū fidem sonuerint, textus ipse sermonis a precedentibus & consequentibus partibus, quę ambiguitatem illam in medio posuerunt restat consulendus, ut videamus cui nam sententię de pluribus quę se ostendunt ferat suffragium, eamq; sibi cōtexi patiatur. Iam nūc exēpla considera, illa heretica distinctio. In principio erat uerbum, & uerbum erat apud deum, & deus erat uerbum, ut aliud sit sensus, uerbum erat hoc in principio apud deum, non uult uerbum deum cōfiteri, sed hoc regula fidei refellēdum est, qua nobis de trinitatis equalitate prescribitur, ut dicamus, & deus erat uerbum. Deinde subiungamus, hoc erat in principio apud deū. Illa uero distinctionis ambiguitas, neutra parte resistit fidei, & ideo textu ipso sermonis diiudicanda est, ubi ait apls. Et quid eligam ignoro, compellor autem ex duobus concupiscentiam habens dissolui, & cum Christo esse, multo enim magis optimum manere in carne necessarium propter uos. Incertum enim utrum ex duobus concupiscentiā habens, an cōpellor autē ex duobus ut illud adiūgat cōcupiscentiā habēs dissolui, et esse cum Christo, sed qm̄ ita sequit̄, multo enī optimū, apparet eū eius optimi dicere se habere cōcupiscentiam, ut cū ex duabus cōpellať, alterius tñ habeat cōcupiscentiā, alterius necessitatē, cōcupiscentiā scilicet esse cū Christo, necessitatē manere in carne. Quę ambiguitas uno consequenti uerbo diiudicat̄ qđ positū est enī. Quam particulā quia abstulerūt interptes, illa potius sententiā

distinctionem, ut nō solum compellor
dixerim habere concupiscentiam
distinguerem illud uerbum eligam
ex duobus, quam uerbum eligam
distingui & cetera. Iam nūc
ra posse habere concupiscentiam
cōpelli. Quia autē duo
necessitatem propter uos. Vbi
uult sermo textus ambiguitas
esse sententię, quibus et uerbum qu
distingueret uerbum est illa ad
habens promissiones carnis, & hinc
concupiscentiam carnis, & hinc
concupiscentiam in timore dī. Dicit enī
nos ab omni concupiscentia
illam sententiam, ut in sententiā
demos ab omni concupiscentia
fidei, & hinc, per hinc sententiā
fidei. Iam ergo distinctio ambiguitatis
legens hinc. Quę autem autem
nō solum, eadē obseruanda
sententiā, quę in sententiā p
regis hinc corrigunt, aut pōtē
concupiscentiam. Quod si uerbum
concupiscentiam hinc dicitur
nō solum pronūciauerit, non in
concupiscentiam illud quod Nāh
concupiscentiam boni esse. Iam
hinc interrogatiōe pōtē q
hinc dicitur interrogatiōe
concupiscentiam. Vbi autem sententiā

DE AMBIGUIS PROP

ducti sunt, ut nō solum compelli ex duobus, sed etiam duorum habere concupiscentiam uideretur. Sic ergo distinguendū est, & quid eligā ignoro. Cōpellor autē ex duobus, quam dictōnē sequit̄. cōcupiscentiā habēs dissolui & esse cū Christo, & tanq̄ q̄r er eē, quare huius rei potius habeat concupiscentiam? multo enī magis optimū inquit. Cur autē e duobus compellit̄? quia manendi est necessitas, quā ita subiecit, manere in carne necessarium propter uos. Vbi neq; scripto fidei, neq; ipsius sermonis textu, ābiguitas explicari potest, nihil obest secundū quālibet earū quę ostendunt̄ sententiā distinguere curet, ueluti est illa ad Corīthios. Has ergo habentes promissiones charissimi, mundemus ab omī coinquinatione carnis, & spīritus, perficientes sanctificatiōnē in timore dei, Dubiū est quippe, utrū mūdēus nos ab omni coinquinatione carnis & spīritus, scđm illam sententiā, ut sit sancta corpore & spīritu, an mūdēus ab omni coinquinatione carnis, ut alius sit sensus, & spīritus, perficientes sanctificationem in timore dei. Tales ergo distinctionū ambiguitates, in potestate legentis sunt. Quęcūq; autem de ambiguis distinctionibus diximus, eadē obseruanda sunt et in ambiguis p̄nunciatiōnibus, quę si lectoris p̄turbant̄ in curia, aut regulis fidei corrigunt̄, aut p̄cedentis vel cōsequentis cōtextiōe sermonis, Quod si neutrū horū adhibetur ad correctiōnē, nihilominus dubiē remanebūt, ut q̄libet modo lector p̄nunciauerit, non sit in culpa. Qualiautē uoce pronunciet̄ illud quod Nathanael dixit, a Naçareth potest aliquid boni esse, siue affirmantis, ut illud solum ad interrogatiōnē ptineat quod ait, a Naçareth, siue totū cū dubitatiōe interrogātis, nō uideo q̄modo discernat̄. Vt̄erq; autem sensus fidē nō impedit.

DE AMBIGVIS PROPRIIS.

Ca. XII.

q ij